

ANDREA HUPKOVÁ: BALADA O NEPŘÍZPŮSOBIVÉM SEDADLE

Bylo běžné, klidné a ničím nenarušené ráno. Podlaha rozverně vrzala a opona si šustila nejnovější drby, čímž neustále rozchechtávala osvětlení, které se ve smíchu čas od času samo zapnulo. Nemálo svými občasnými záchvaty zvyšovalo účty podniku.

Velká část sedadel ještě spala, nikdy nemusela pracovat přes den, takže o brzkém vstávání snad ani neslyšela, jen křeslo číslo osm si neutěšeně povzdychlo.

Jeho soused téměř zaúpěl, věděl, co přijde, ale nechtěl být netaktní. Když jste vedle někoho přimontováni až do vlastního skonu, nechcete si ho rozházet, i kdyby to byl protiva.

„Jaký má tohle význam?“ zeptala se osmička. „K čemu to je jen tady sedět a nic neřešit?“ Jistě by se tvářila útrpně, mít oči.

Jedno ze vzdálenějších sedadel si odkašlalo. „Víte, pane kolego, můj otec vždycky říkal, že se máme držet toho, co máme, a nehledat to, k čemu jsme nebyli sestaveni.“

Jednička neskrývala překvapení, přes její obvyklou pasivní úlohu ji tato věta zaujala. „Vy máte otce? Já myslela, že všichni pocházíme ze sériové výroby.“

Po opěrce otázaného jako by přelétl stín. Po všech přelétl stín, opona totiž osvětlení prozradila cosi obzvláště pikantního. „Osmadvacítka pro mě byla otcem, a snad i matkou, které jsem nikdy nemohl mít. Alespoň dokud nedostala nové polstrování. Poté už nikdy nebyla stejná,“ zašeptal, takže se těch pár ranních ptáčat muselo natahovat, aby něco zaslechla, a smutně vzpomínal na doby, kdy nebyl na světě sám.

Osmička by byla zakoulela očima. „Alespoň, že jste někoho mělo,“ prohlásila téměř, jako by si odpívlá. To už zaujalo všechny. „Co mám říkat chudák já? Nikdo mě tu nemá rád, nikdo mě nebere vážně a vždycky si tu na mě někdo sedne, takže ani nevidím na představení. Víte, kolikrát už jsem slyšela Revizora?“

Pro tentokrát jí bylo odpovězeno z druhé strany. Křeslo číslo sedm nemělo na sousedské vztahy stejný názor jako druh zleva. Věřilo v upřímnost, navíc ho ono otravné kňourání probudilo. Jeho, důležitého člena společnosti. „Víte,“ začalo unaveně. Tohle už říkalo mockrát, pokaždé jako by to ztrácelo na zápalu. Skoro jako by v hádání se pokračovalo jen proto, že nemělo celé dny nic lepšího na práci. „Jsme kusy nábytku. Nemáme končetiny. Nemáme plat. Ani práva nám nedali a, jestli chcete znát můj názor, tak to má takhle být. Naši stvořitelé nás vytvořili takto, tak proč bychom se jim měli vzpouzet?“

„Souhlasím,“ prohlásila devítka dřív, než se toho chopila osmička. „Kromě té náboženské části.“

Vždycky jí přišlo, že jsou pro lidi, ty údajné bohy a jejich stvořitele, důležitější než lidi pro ně.

Kdyby nebylo lidstva, prostě by nežily, na čemž by nezáleželo. Jakožto neexistující jednotky by si toho ani nebyly vědomy.

Kdyby si nebylo na co sednout, tak to už by byl problém.

Desítka si odfrkla. „Ach, jistě. Jste neznaboh. Myslím, že bych lépe přeskousl víru v ikeanismus nežli ty vaše... ty vaše žvásty.“

„Mluvili jsme o mně,“ poznamenala osmička.

Publikum to zamrzelo. Těšilo se na diskuzi. A tak, ačkoliv si společenský uplakánek vymohl pozornost, zavládlo ticho. Naštěstí ne na moc dlouho.

„Proč nemůžu být rekvizita?“ zeptala se naše stará známá odevzdaně.

„Prosím o kontext,“ ozvalo se zezadu. Nešlo o skutečnou otázku, ale spíše o snahu rozvinout monolog. Některé jedince ty monology skutečně bavily, navíc to vždy celou první řadu vyprovokovalo k diskuzi.

Vzadu, kde byli častěji pavouci než zábava, bylo proto ono stěžování si považováno za vítané rozptýlení.

„Vždycky jsem měla pocit,“ prohlásila dotázaná, že to rekvizity mají mnohem jednodušší než ti ostatní. Přeci jen – herci si jich cení a jsou vždy středem pozornosti. Navíc je po představení schovávají, takže si můžou dělat, co chtějí,“ ačkoliv se nyní už celá a komplet probuzená zadní řada zlomyslně chechtala těmto zmateným teoriím, tu první to uvrhávalo do smutku, téměř až do deprese. Číslo sedm to stačilo k tomu, aby si přišlo jako čarodějník, který místo do skladu půjde po

dosloužení do ničivých plamenů ve sběrně. Jeho církev ohledně toho, co se dělo se špatnými a nevěřícími křesly, nikdy nebyla konkrétní.

„Já bych si tak přála,“ pokračovala deprimovaně, „já bych si tak moc přála být někým jiným, nebo být třeba někde jinde.“

„Jo, nám by se to taky líbilo,“ zamumlala dvojka, čímž rozesmála jedničku.

Trojku tím ovšem nepříjemně popudila. „Je to náš soudruh,“ vyštěkla na ni. „Nepřísluší vám povyšovat se nad ni jen proto, že je mírně pomatená,“ dodala, načež zvýšila hlas. „Myslím, má drahá osmo, že hledáte naplnění. Slyšela jste o socialismu?“

Divadlu už nebylo souzeno zjistit, co by se stalo, kdyby se z otloukánka stal politik, dříve než stačil odpovědět, se totiž ozvaly kroky. Pomalé, šouravé kroky doprovázené salvami nadávek. Byl to sice známý hlas, přesto nečekaný.

Do místnosti vstoupila uklízečka, tentokrát však bez zástěry a s naštvaným výrazem.

„Mě nevyhodí,“ procedila skrz zuby. „Chlapy, pojďte dovnitř,“ křikla.

Nikdo netušil, co bude dál, ale rozhodně šlo o zajímavé zpestření dne.

Vyšli za ní dva muži, oba mírně obtloustlí a nesli s sebou malé kufříky. „Které máme vzít?“ zeptal se jeden, ten, který byl nenápadně vyšší.

„To je jedno, prostě nějakou odmontujte,“ vyprskla. „Oni mi vzali práci, já si vezmu křeslo.“

„Není to nelegální?“

Dotazovanému se dostalo nevraživého pohledu a usoudil, že se mohl zeptat i na něco inteligentnějšího. Popošel tedy do předu a dal se do počítání.

„Proč nevezmeš to první?“ zeptal se jeho společník otráveně.

„Ty máš své metody a já taky,“ odpověděl, aniž by se přestal tvářit soustředěně. Nakonec ukázal na jedince, za kterého se všichni, dokonce i bezvěrci modlili.

Osma se zajíkla, ale nemohla nic dělat. Stejně jako zbytek společnosti mohla jen sledovat to, jak je odmontována vším možným harampádím, které měli muži ve svých zavazadlech. Když bylo po všem, vetřelci odešli i se svou nevinnou obětí.

„No, tomu říkám konec,“ prohlásilo druhé sedadlo, ani se nesnažilo zakrýt svou dobrou náladu.

„Možná dokonce dobrý konec,“ souhlasila devítka.

„Ano,“ přitakal někdo z druhé řady. „Dostala, co si přála.“

Devítka se tiše uchechtla, díky volnému prostoru vedle sebe se teď cítila mnohem pohodlněji. „To samozřejmě taky, ale já měla na mysli nás. Teď už budeme mít klid, přátelé.“